

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Chương Mười Hai

Đã lâu lắm rồi, Thu Bình không về bên nhà cha mẹ mình nữa. Sau lần hai vợ chồng qua thăm bị cha xua đuổi, mẹ lạnh nhạt tuyệt tình! Nay cô đã quên dần và phôi phai nỗi buồn đau đó. Cũng chẳng phiền trách chi, bởi chính cô đã ích kỷ vì hạnh phúc của riêng mình, mà đánh mất thâm tình! Bây giờ thì Thu Bình thật sự sống trong hạnh phúc tình yêu của chồng, và tình thương yêu của mẹ chồng chăm sóc dẫu như con ruột mình. Thu Bình đi thăm Viết Bằng lần này thì còn khoảng ba tháng nữa mới sanh. Cô nghĩ đó là lần đi chót trước khi sanh con, vì nếu đi cả ngày trời đường xa, cận ngày sanh thì bụng dạ nặng nề, ề ạch đi đứng khó khăn, mệt nhọc... Với Thu Bình nguồn hạnh phúc duy nhất giờ đây là những ngày vợ chồng sống bên nhau, để chờ đứa con trong bụng ra đời.

Con dâu đi thăm chồng, bà Hải nghĩ cuối tuần mới về. Và còn không lâu nữa bà sẽ có cháu nội. Lòng già thêm rộn niềm vui! Đang đứng rửa chén mắt nhìn ra sân sau sát rào nhà hàng xóm. Trong chuồng gà kế bên, bà có nuôi 12 con gà, tính đến nay cũng cả tháng. Chúng đã mọc lông cánh, nghĩ đến ngày con dâu sanh bà sẽ nấu với thuốc Bắc, kho gừng, hầm với đu đủ mỡ vịt... để tắm bổ cho mẹ lẫn con. Bà mỉm cười một mình và cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Bao giờ cũng thế, thật ám áp cõi lòng khi bà nghĩ đến dẫu con và cháu nội sắp chào đời. Mắt già nhìn vạt nắng chiều chiếu sáng lung linh trên những chùm mận da người còn non, và mùi hoa mận nở muôn mà thấy khoan khoái trong lòng. Bà Hải thật sự yêu đời, vui vẻ từ ngày có dẫu, nhà bà thật ấm áp nhờ giọng nói tiếng cười vui vẻ, sự ra vào của cô trong nhà. Bà Hải thầm cảm tạ Ông Trên đã cho bà một con dâu tốt để bà thương yêu, lo lắng và an ủi tuổi già. Bởi thằng con trai của bà lúc nào cũng đi vắng, biệt chốn sơn khê nên nhà luôn trống vắng.

Sau bữa cơm chiều ăn với miếng cá kho, rau dền nấu canh với tép lột, và miếng đậu xào còn lại. Vì mấy hôm rày con dâu đi thăm chồng chỉ một mình ăn nên bà làm biếng nấu nướng. Lui cui xong dưới bếp, đi lên nhà trên, bà nhìn ra sân nhà phía cây lệ liễu nhà hàng sớm gieo bóng che nắng hớn của buổi chiều chói vào. Bà đến mở bệ hai cánh cửa lớn cho gió trong lành đem hơi mát vào nhà. Bà Hải giật nảy mình, bởi khi cửa vừa mở, thì một thân người nặng nề như ngã chúi vào bà! Quá bất ngờ chống chọi không kịp, thân người đó đang đeo mé cửa ngoài tuột xuống nằm rũ trên ngạch cửa. Như cố lấy hơi, miệng người đó lép nhép "...Mẹ, mẹ ơi..."

Bà Hải hoảng hồn vía, cố hết sức đỡ con dâu lên chiếc đi- văng chân lùn sát cửa bên trong. Đứng kế con dâu còn có một người phụ nữ khác. Bà ta đã phụ một tay đỡ Thu Bình vào nhà.

- Thưa bà, tôi cùng đi chung với cỗ chuyến xe từ Nha Trang. Tôi thấy cỗ khóc từ khi xe lăn bánh! Tôi nghiệp bụng mang dạ chửa nặng nề yếu đuối, nên tôi đưa dùm cỗ về đây...

Bà Hải qua loa mấy lời cảm ơn người tốt bụng, rồi bà vừa sợ vừa khóc vừa vực giọng gọi tên:

- Thu Bình, Thu Bình, vợ thằng Bằng chuyện gì? Chuyện gì hãy tỉnh lại đi con... Tỉnh lại, đừng làm mẹ sợ con ơi...

Miệng dâu chỉ mấp má, bà kể tai lắng nghe: "Nước, nước..." Bà Hải như phóng đến bình trà, run rẩy rót nước vào tách, bước nhanh đến đỡ đầu lên, kê tách nước trà ấm vào miệng cho dâu uống...

Bà khách cảm thấy mình xong việc giúp người, nhẹ giọng:

- Thưa bà, giờ cỗ đã về được đúng nhà, tôi xin phép cáo từ chào bà.

Bà Hải sực nhớ, đứng lên cảm ơn và chào từ biệt người đưa dâu mình về nhà dùm. Rồi quay vào, bà vừa kéo khăn vắt vai chậm vội dòng nước mắt, vừa nhỏ nhẹ hỏi dẫu:

- Chuyện gì, chuyện gì, con bệnh phải không? Má gọi xe đưa con vào nhà thương nghe.

Thu Bình mệt mỏi, không trả lời nhưng quơ tay cho bà biết là không đi bệnh viện. Mặt mày cô xanh lét, mắt nhắm nhưng trên bờ mi còn hoen màn lệ mỏng. Sau khi uống miếng nước, bà biết dẫu như đã dịu lại nhưng cô vẫn nằm yên không cựa quậy, mắt nhắm nghiền... Bà không biết việc gì con dâu lại tắt tả về sớm, và thân hình tiêu tụy, mệt nhọc, yếu đuối như không còn hơi sức như vậy? Chuyện gì đã xảy ra, và bà nghĩ chắc chắn không phải là một chuyện bình thường, nên dẫu bà mới đến nỗi như vậy!

Rờ trán Thu Bình, bà chép miệng lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Trán không có nóng! Chắc là con nhỏ bị thai hành? Theo lẽ nó đi thăm chồng, còn bốn ngày nữa mới trở lại, sao hôm nay đã về rồi?

Bà Hải lẩn xăn chạy lại kệ tủ lôi mền xuống giũ ra đắp, đỡ đầu kê gối vào cho dậu. Rồi bà đến bàn, lấy nước ấm trong bình thủy chế lên khăn vắt ráo lau mặt, lau tay cho dậu.

Thấy Thu Bình nằm yên, hơi thở thoi thóp đều đều, bà xuống nhà dưới lạnh tay vo gạo nấu miếng cháo. Nhìn tới nhìn lui trong nhà không có thịt, tôm hoặc cá tươi để nấu. Bỗng chợt nhớ ra, bà mau đi lấy tôm khô, và đập miếng gừng để vào nồi cháo. Khi cháo chín nêm nếm vừa ăn bà đập cái hạt gà vào tô, múc cháo đang sôi sùng sục để vào. Cháo lỏng để thêm hành ngò rí xắt nhuyễn, và nhiều tiêu cay. Bà ép lăm và hết lời ngọt dịu, Thu Bình mới nghiêng người húp được nửa chén cháo. Sau khi ăn cô đi nhà vệ sinh rồi vào buồng nằm. Bà Hải nghĩ bụng dậu ăn cháo giải cảm này thì dần dần sẽ khỏe trở lại. Đường sá xa xôi có lẽ từ sáng đến giờ con nhỏ chẳng có chút gì trong bụng, nên mới yếu đuối như cọng bún thiêu thế này. Rồi bà tự hỏi "*Chắc là chuyện gì bị sự lẩm, nên con dậu bà mới ra như thế này! Nhưng mà chuyện gì vậy cả?*" Mắt già buồn hiu hắt, bà Hải nhẹ buông tiếng thở dài nhìn mây chiều xám ngắt, bay là đà theo hướng gió trên trời cao vợi vợi. Cả đêm qua bà không dám ngủ, cứ len lén ra vào buồng xem con dậu có động tịnh gì không? Và mỗi lần cô trở giấc thì bà vào, rờ trán xem coi có nóng hay lạnh? Đôi lúc bà nhẹ giọng lựa lời hỏi thăm, nhưng dậu chẳng nói gì thêm ngoài lắc đầu, và nước mắt đầm đìa làm bà thêm lo lắng!

Phố xá đã lên đèn, bà tưởng chừng như những bong đèn điện vùng nhà đang ở giống tâm tình bà hiện có. Cột điện trơ vơ lạnh ngắt, và ánh sáng cũng vàng vố hắt hiu lòng như bà! Con dậu chỉ cho bà biết "*Anh Viết Bằng về sẽ nói cho mẹ biết mọi việc rõ hơn...*" Sự lo buồn và nghĩ ngợi chuyện này chuyện kia đã khiến cho bà Hải đêm qua không sao chợp mắt được. Bà cứ trăn trở và thắc mắc mãi trong lòng chuyện con dậu đột ngột trở về? Thu Bình sau khi ăn cháo, ngủ một chút chắc đã khỏe lại nhiều. Thịnh thoảng bà thấy cô trở trăn đi ra, rồi đi vào, khi uống nước, khi đi nhà vệ sinh. Có lúc cô còn ra ngồi chiếc ghế gỗ ngoài mé hiên nhà nhìn trời đêm lặng lẽ. Rồi buông tiếng thở dài thườn thượt! Bà Hải biết con dậu là một phụ nữ cương nghị, chắc dạ, có thêm phần cổ chấp. Chắc chắn là có điều gì đó rất quan trọng nhưng cô không muốn tự miệng nói ra chẳng? Bà Hải vừa tức mình không biết chuyện gì, vừa thương cho con dậu đang bụng mang dạ chửa, thiệt khiến bà hết sức xót xa và nhiều lo lắng!

Đồng hồ tường vừa gõ bốn giờ sáng, không gian còn tối hù, và nền trời đen thăm thẳm in từng chùm sao li ti mờ mịt. Ngoài đường đã có tiếng nổ của xe xích lô máy chở khách chạy tới chạy lui. Dưới ánh đèn đường nhòa nhạt giăng mắc trên những cột đá lạnh lẽo, và sừng sững những cây sao, cây bã đậu già. Tiếng cót ka, cót két khô dầu của xe ba bánh chở hàng vào chợ gần đó... Dần dần, lác đác nghe có tiếng rao trong trẻo của những người bán hàng rong như: Bánh cuốn, xôi mặn, cháo... cùng âm thanh lóc cóc gõ vào hai thanh cây, hòa với tiếng rao nhừa nhựa của ông già Tàu bán cháo tiêu ở đầu ngõ... Những cây cối trước sau nhà và nhà hàng xóm của bà Hải, chim chóc đã bắt đầu tíu tít líu lo gọi nhau báo trời sắp sáng. Và phương đông đã ửng màu sắc rực rỡ báo hiệu sẽ có buổi bình minh nắng đẹp...

Tiếng gõ từng hồi dồn dập nhịp vào cửa trước, và tiếng Viết Bằng thúc hối gọi vọng vào:

- Mở cửa, mở cửa đi má... vợ con đã về đến nhà chưa? Mở cửa, mở cửa, con đã về đây má ơi...

Bà Hải lật đặt ngồi dậy, thọc hai bàn chân vào dép vừa đi ra tay vừa bới lại đầu tóc sứt. Đền cửa, tay còn đang mở khóa, chưa thấy mặt con mà bà đã gay gắt, hằn học lên tiếng:

- Về rồi à, ở ngoài đã xảy ra chuyện gì? Con vợ mày tưởng chết ngoài đường không về được đến nhà...

Chuyện gì đã xảy ra, phải nói hết, đến từng tuổi này gần xuống lỗ rồi mà tao còn phải lo cho mày nữa.

Bà Hải tức mình từ con dậu đang mang thai nặng nề, hôm qua về té vắt ngang trên ngạch cửa! Giờ đây thấy mặt Viết Bằng vừa bước vào nhà, cơn ám ức phần nộ trong lòng lên đến cực điểm. Không dần được, như chớp, bất ngờ bà quay lại mạnh tay vỗ vào mặt thằng con cái chát! Viết Bằng giựt mình dội ngược, đau điếng nhưng không trả lời mẹ, cũng không có cử chỉ phản kháng. Anh thầy túi xách trên chiếc ghế dựa, phóng vào buồng tìm vợ. Thu Bình cơ thể mỏi mệt, tâm trí đang sàu đầu, rã rời lẫn chán nản. Cô giả vờ như không nghe thấy gì hết, quay mình nằm nghiêng mặt vào trong vách, cố giữ tiếng thở pho pho như đang say giấc ngủ... Nghe tiếng thở đều đều mệt nhọc, và dưới ánh đèn ngủ vàng úa, mặt Thu Bình trắng xanh, Viết Bằng nghe lòng mình chua xót và hối hận muốn chết cho rồi! Anh thở dài chồm hôn lên trán và kéo mền đắp cao cho vợ, rồi bước ra ngoài.

Đứng trước cửa buồng, Bà Hải mặt mày cau có đang chờ đợi anh ta. Bà lệ làng chụp lấy cổ áo và mạnh tay kéo con trai xuống bếp. Vừa lôi con bà vừa gắt gỏng, đay nghiến hỏi:

- Cả đêm qua tao không chợp mắt! Vợ mày nếu không nhờ người có lòng tốt đưa về đến cửa nhà thì đã chết dọc đường rồi... Chuyện gì, chuyện gì đã xảy ra phải nói hết cho tao biết ngay...

Đưa con yêu quý khò khò, tuần tú Viết Bằng của bà đã biến mất. Bây giờ trước mặt bà một người đàn ông áo quần bèo nhèo xấu xí, râu ria lởm chởm... như cả tuần không được ăn uống, nghỉ ngơi.

Viết Bằng đôi mắt mệt mỏi mắt thần, lời nói nhừa nhựa lúng búng trong cổ họng:

- Má nhỏ tiếng một chút Thu Bình đang ngủ. Xin má cho con đi tắm cái đã... Cả tháng nay con cũng đau buồn và mệt mỏi lắm rồi má ơi!

- Mày mà biết lo cho vợ mày vậy sao? Mày đã tự đào mồ chôn. Rồi đây tròn đời kiếp này mày sẽ ân hận... và cả đời có hối hận cũng không kịp con ơi!

Bà Hải thẳng giọng nạt Viết Bằng, và cũng muốn nghe chính xác liền chuyện gì đã xảy ra? Nhưng khi nhìn thấy dáng điệu tiêu tụy của thằng con lòng mẹ giao động, cơn giận dịu xuống, nước mắt ràn rụa! Còn Viết Bằng ôm đồ ũ ỉ đi vào nhà tắm.

Bà Hải bán loạn trong lòng, nhưng cố chịu đựng đi xuống nhà bếp vừa bắc nồi nấu cơm, vừa hâm cháo...

Sáng nay, bà không còn lòng dạ nào đi chợ mua thịt cá... về nấu, nướng ê hề các món đãi con trai như những lần về phép trước kia. Buổi cơm trưa này chỉ những món canh xào qua loa đang chờ. Trên bàn tròn, với ba cái chén kèm theo muống và dưa đã xếp sẵn vào vị trí chỗ của bà Hải, con và dâu. Viết Bằng đi ra đi vào nhưng không dám đánh thức vợ. Mặt mày anh sần bi hốc hác trông già đi gần mười năm tuổi.

Cuối cùng bà Hải định vào đánh thức con dâu. Nhưng bà chưa đến cửa buồng thì Thu Bình tay ôm áo quần trong buồng vừa bước ra. Thấy vợ, Viết Bằng vui vẻ tỉnh táo hẳn ra, anh bước theo sau nàng lòng vui lên và miệng chí chóc thao thao:

- Em đã thức rồi, ngủ có ngon không? Em về sao không cho anh biết... Đêm qua anh quá giang trực thăng tải thương nên về đến đây sáng nay... Thấy em đang ngủ nên anh không gọi...

Thu Bình không buồn chào hỏi hay đối đáp với chồng nửa lời. Cô lặng lẽ ôm áo quần đi vào nhà tắm.

Buổi bình minh hôm nay trời trong, nắng ấm... Trên cây trứng cá tơ tàng lớn lá xanh như ngọc thạch, có lẫn những đóa hoa trắng như tuyết, những trái vàng tươi, đỏ mọng... Đám chim trao tráo truyền cành rủ nhau tìm trái chín lú lo nghe rất vui tai. Nắng sáng chiếu rọi lên con mèo tam thể, đang nằm trên thành cửa sổ lim dim đôi mắt, điệu đà nhàn nhã nhìn trời mông lung như vô tranh với đời. Ngoại cảnh êm đềm như vậy, nhưng gia đình bà Hải như đang kín và trùm phủ không khí hết sức ngột ngạt, lạnh lẽo, muộn phiền...

Thu Bình trong nhà tắm bước ra có vẻ nặng nề ạch, vì cái thai lớn gần ngày sanh trông rất tội nghiệp! Người ta thường bảo "Phụ nữ đẹp nhất là đang lúc mang thai" không phải sao? Bộ đồ nàng mặc rộng rãi để che cái bụng, được may bằng tơ nội hóa mềm mại màu hồng nhạt có in hoa nổi cùng màu. Màu hồng đó dựa lên khuôn mặt thêm tươi mát cho làn da trắng. Trước khi đi thăm chồng và để chuẩn bị gọn ghẽ lúc nằm sanh, tóc Thu Bình đã được cắt ngắn. Tóc ngắn sát mí để lộ cái ót thon cao trắng ngần với viền tóc con dòn dợn trông sang và đẹp như cổ thiên nga. Nước da trắng mỏng, trên khuôn mặt thanh tú, diêm đạm như mọi ngày... Cô phụ mẹ chồng múc canh, bới cơm như mọi khi, không lộ vẻ gì buồn hay bất mãn, chỉ ít nói hơn thôi. Bà Hải hơi khựng nhìn con dâu như một người khác với ngày hôm qua khi cô trở về nhà? Có phải cái đau khổ tột cùng đã khiến cho con người trở nên cứng rắn, sắt đá bên trong và hòa hoãn bên ngoài? Bà Hải lắc đầu để cho ý nghĩ không mấy tốt đó qua đi!

- Thừa má dùng cơm, miệng con không muốn ăn nhưng cái bụng lại đói nên nghĩ mình phải ăn một chút gì mới được...

Viết Bằng cười cầu tài giả lả nhìn vợ xen vào:

- Ờ dù không đói nhưng em cũng phải ăn chút gì đó chứ... Vì còn đứa con trong bụng nữa mà...

Thu Bình nén luồng máu đang tràn dâng, khiến cổ họng muốn nghẹn! Cô nắm chặt tay gượng của chiếc ghế cố giữ cho cơ thể thẳng bằng, nếu không thì sẽ ngã sòng soài ngay trên mặt đất! Cô thờ dài, thật không ai trợ trên và vô duyên như Viết Bằng hiện tại! Cô thăm hỏi: "*Trời ơi, anh là chồng cô? Là người khiến cô chống đối gia đình, và quyết trao thân gởi phận, nguyện với lòng sẽ ăn đời ở kiếp đó sao? Ôi thật không ai có thể ngờ, chồng tôi là kẻ bạc tình!*"

Bà Hải càng ngạc nhiên trước sự tỉnh táo của con dâu... Nhưng từ nãy đến giờ bà chưa nghe cô nói với chồng một tiếng dù là chào hỏi. Trên mâm cơm con trai bà tỏ ra như không chuyện gì, hỏi han, săn sóc vợ như mọi khi... Nhưng Thu Bình vẫn giữ trạng thái yên lặng với chồng! Cô từ chối tất cả những gì lật vặt mà thường khi chàng săn sóc vợ. Như là anh rót cho cô ly nước trà nóng thay ly nước đã nguội, với tay gấp cho cô những món ăn ưa thích, cắt trái cây gọt vỏ...

Bà Hải dành phần rửa chén thay dâu cả tháng nay, vì cái bụng bự khó khăn ngồi xuống đứng lên. Trong khi rửa chén bát, cặp mắt bà len lén theo dõi và đoán mò về dâu mình. Sau khi ăn uống dọn dẹp xong, Thu Bình rót nước trà và mời má chồng ngồi vào bàn, lễ phép bảo:

- Xin lỗi má, hôm qua đến nay con không nói gì cả bởi quá mệt mỏi và khó chịu, vì đi đường xa nắng gió, và lại chuyện không phải ở con gây ra. Giờ Viết Bằng đã về nhà, má cứ hỏi anh và con cũng muốn biết quyết định của má và ảnh đối với con thế nào?

Quay qua chồng, cô như lạc giọng:

- Tôi không nói, nên má chưa biết gì cả! Có chuyện gì anh cứ nói hết sự thật ra đi, để cho má nghe và thẩm định...

Bà Hải châu đôi mày nhìn dâu, và quắc mắt nãy lửa nhìn thẳng con:

- Hãy nói đi, giờ có đủ mặt rồi hãy nói những gì đã xảy ra cho tao nghe!

Viết Bằng cúi mặt! Niềm đau thương và hối hận vương mắc trên đôi mắt và nét mặt chàng... Vì những gì anh sắp nói ra sẽ đốt đi và cắt đứt mối duyên tình đẹp đẽ của đôi vợ chồng son trẻ này! Cuộc đời không êm xuôi như mình tưởng! Con người mấy ai sống đến trăm tuổi, thì nói chi đến bao nhiêu việc hiện hữu hoặc vô hình phức tạp trái ngang, giả tạm khác ở cõi đời này. Bởi mọi sự việc trên thế gian thật sự không có gì là vĩnh viễn, hoặc không hề nhạt phai trước sau như một được! Nó sẽ đổi thay theo năm tháng, theo thời gian và dòng xoáy thẳng trầm bất chợt của cuộc đời! Thấy đó rồi mắt đó, chẳng có gì là bảo đảm, là trường tồn cả! Người ta thường bảo: *"Người ngoài thì sáng/ Người trong cuộc tối như đêm ba mươi"* Thu Bình thật sự không ngờ, lần đi thăm chồng đó lại là lần sau cùng nàng ra thành phố Nha Trang! Và dòng đời đã đưa đẩy mẹ con nàng từ tỉnh này qua tỉnh khác cuộc sống trốn chạy đổi dời như những dân du mục...

Để rồi hôm nay Thu Bình lưu lạc xứ người làm thân chòm gởi. Mẹ con phải bôn đào xa lìa quê hương đất tổ sau ngày ba mươi tháng tư, năm một ngàn chín trăm bảy mươi lăm (30 tháng 4 năm 1975) sau khi Việt cộng, cùng Cộng sản đã cưỡng chiếm miền Nam! Nước Việt Nam đã hoàn toàn rơi vào tay giặc! Dân Việt Nam không Cộng sản bị lưu đày, bị sát hại trong nhiều hoàn cảnh... khiến cho cửa nát nhà tan!

CHƯƠNG MƯỜI BA

Gia đình Thúy Minh gồm có hai mẹ con và bà vú Phiến bôn đào ra khỏi được nước Việt Nam Cộng sản. Khi nhập đảo phải lo thủ tục giấy tờ gần chín tháng thì họ được vào xứ người. Trong khoảng thời gian sống ở trại tỵ nạn, cứ vài tháng thì dời từ đảo này qua đảo khác. Thiệt vất vả nhọc nhằn, thiếu mọi thứ như: Thiếu mái hiên che nắng che mưa, thiếu mền mùng đỡ lạnh ngăn muỗi mòng, thiếu nước uống, thiếu ăn, thiếu thuốc men... Gia đình Thúy Minh ở trại tỵ nạn Cộng sản Đông Nam Á, trên đảo Ga Lăng của nước Indonesia được chừng bốn tháng. Vú Phiến quen với một người đàn ông sồn sồn tên Cang, ở cùng một dãy trại. Đôi khi ông Cang giúp vú xách nước, có lúc hai người đi tìm củi về nấu lò, cùng đi lãnh gạo thức ăn ở hội đồng trại, hoặc đi học sinh ngữ... Dần dà vú Phiến và ông Cang sanh tình cảm thương yêu đối phương, vì cảnh ngộ của cả hai na ná giống nhau.

Thúy Minh và vú Phiến biết gia đình ông Cang vượt biên. Vợ và hai con ông chết vì tàu chìm, chỉ còn mình ông sống sót. Ông ở trại tỵ nạn gần hai năm rồi, đang chờ vào nước Úc do em trai bảo lãnh. Lúc đầu vú Phiến dùng dằng không muốn kết nghĩa phu thê với ông Cang. Dù Thúy Minh phòng không chiếc bóng nuôi con, nhưng cô đem lời hay lẽ thật khuyên bà nên lập gia đình. Cô nghĩ rằng mình còn có đứa con Ái Bình hủ hỉ, tội nghiệp bà đơn độc một mình! Và cho dù mẹ con cô có thương bà vú đến đâu đi nữa cũng là người dưng! Cô thấy bà cần phải có gia đình riêng và có con cái.

Một hôm trong lúc ngồi đơm lại cái nút áo, vá cái quần... Ngoài trời mưa nắng trắng xóa, phản chiếu ánh sáng long lanh vào nước như những chuỗi thủy tinh. Vú Phiến đang đùa giỡn với Ái Bình, thấy thuận lợi Thúy Minh vui vẻ bảo:

- Ông Cang là người tốt, có lòng và thương chị, vậy hãy ưng ông đi. Sau này có vợ, có chồng sẵn sóc lẫn nhau. Ở xứ người mà không có người thân tối lửa tắt đèn không ai lo cho, và sẽ buồn chán lắm. Khi già bệnh hoạn không ai đỡ đàn sớm hôm cơm cháo... Chị hãy nghe tôi mà ưng ông đi. Đến xứ người xa lạ, tôi còn có Ái Bình, còn chị cũng cần có người chăm sóc sau này chứ! Chị và ông cùng cảnh ngộ đều đơn độc, và giờ chị còn trẻ trong tuổi sanh đẻ được. Cầu xin sau này chị có được vài đứa con cho ấm áp cuộc đời, và vui cửa vui nhà...

Bà vú cảm động nhớ lúc ba người vượt biên đặt chân đến đảo, Thu Bình thật tình nhiều lần đã bảo:

- Từ rày chị đừng nghĩ mình là vú nuôi Ái Bình nữa. Chị cũng không phải làm cho tôi và cháu bất cứ việc gì. Bây giờ mình như nhau, cùng là những người mất quê hương, ty nạn Cộng sản đi tìm tự do. Hàng ngày cùng lãnh cơm ăn, áo mặc mọi thứ... từ Liên Hiệp Quốc. Mọi sự giúp đỡ đó do từ tâm của những người giàu có trên thế giới gom góp lại. Vậy mọi thứ chị cứ để cho tôi làm, chị không phải lo nghĩ gì cho mẹ con tôi như trước nữa nghe.

Vú Phiến nghe Thu Bình khuyên lập gia đình cũng phải. Nhưng bà nằng nằng quyết một không nghe, lắc đầu bảo:

- Lúc còn ở bên nhà, cô cũng đã coi tôi như chị em chứ có là chủ tớ chi đâu! Tôi quý mến cô, thương yêu bé Ái Bình nên thật lòng tôi không muốn rời xa hai người. Và lại không có cô thì tôi làm sao đến được xứ này? Thương tôi cô nói vậy, chứ cô và cháu đi đâu thì tôi sẽ theo đó. Xin cô đừng bỏ tôi cô ơi!

- Bậy nà, tôi không có ý bỏ chị, và cũng biết chị là người có tình nghĩa. Nhưng không lẽ cả đời chị cứ theo mẹ con tôi hoài sao? Ở xứ tự do, người lớn đi làm, trẻ nhỏ đi học. Chị phải ra bươn chải với đời để biết người biết ta... và tạo dựng mái ấm gia đình cho riêng mình chứ.

Thế là sau đó không lâu, Thúy Minh vui mừng đứng ra tác hợp cho Ông Cang và vú Phiến. Họ đồng ý tổ chức bữa cơm cúng ba má và chồng của vú, cùng cha mẹ và vợ con qua đời của ông Cang. Bữa cơm cúng thanh đạm với cá hộp, thịt lon của hội đồng trại hai tuần cấp phát cho một lần. Thúy Minh bán chiếc nhẫn sau cùng đang đeo trên ngón tay, đem đổi hai con gà và một mớ nấm rừng, rau cải tươi của dân bản xứ. Tiền còn lại may cho bà vú bộ áo quần lành lạng. Vì quần áo cũ giặt bằng nước biển mặn dễ rách và đã có nhiều miếng vá...

Sau ngày hai người thành vợ chồng, cũng chờ gần cả năm để bổ túc đầy đủ hồ sơ. Bà vú Phiến khóc lóc không đành xa mẹ con cô chủ nhỏ. Nhưng rồi vú Phiến cũng từ giã mẹ con Thúy Minh, theo chồng qua nước Úc xa xôi không biết bao giờ mới gặp lại! Mấy tháng sau đó, mẹ con của Ái Bình được hội nhà thờ bảo trợ đến cái làng hẻo lánh, lạnh lẽo Addison, thuộc tiểu bang Illinois của nước Mỹ. Mới đó mà đã hơn hai mươi năm rồi! Thiệt tất cả lần lượt đi qua như một đoạn phim, như giấc ngủ mơ, như khúc nhạc buồn vui của kiếp con người!

Giờ đây, mẹ con Ái Bình sống ở Tiểu bang Illinois là nơi mà trên bản đồ nước Mỹ thấy cái tên cho dù là dân bản xứ, câu đầu tiên họ sẽ bảo: "*Ồ, vùng Chicago mùa đông lạnh khắc nghiệt lắm!*" Phải, vùng này lạnh lắm, cái lạnh se thắt như cắt da xẻ thịt. Vào mùa đông không sao đi bộ chừng một cây số nổi dưới trời tuyết đổ. Ra khỏi nhà phải mặc áo quần đặc biệt chống lạnh. Và người chỉ chừa đôi mắt để thấy và hai cái lỗ mũi để thở thôi. Nhưng trong cái khắc nghiệt về lạnh lẽo, nó có cái lợi riêng bù trừ... mà ít nơi nào trên xứ Mỹ có. Nói chung là nơi đây lạnh lẽo nhưng dễ xin việc làm, dân cư có cuộc sống đề huề khá hơn những vùng khác. Trẻ em chăm chú học hành phần nhiều để đạt tỉ số cao hơn những vùng khác. Đó có lẽ đương nhiên, vì nơi đây giá rét lạnh lùng, không thích hợp với những môi trường ăn chơi cho tuổi trẻ, như những vùng ấm áp khác. Nhưng đừng nghĩ nơi đây không có những sòng cờ bạc hợp pháp nghe! Có, có nhiều lắm, họ sát phạt hàng triệu, triệu đô-la... mỗi ngày. Và các con bạc ở những vùng lân cận cũng ào ạt bay về giải trí ở các casino. Những song bạc được xây cất trên bờ, hay thiết bị dưới những chiếc du thuyền sang trọng di chuyển trên sông thơ mộng.

Mùa hè vừa qua, sở của Ái Bình có thêm một kỹ sư trẻ vừa mới nhận việc. Tuy trẻ nhưng lớn tuổi hơn cô và ra trường làm việc ở nơi khác cũng đã mấy năm rồi. Cô nhớ chiều hôm đó trên hành lang cùng rời sở, gặp Ái Bình ông Giám Đốc chào vui vẻ chào hỏi, rồi bảo:

- Trưa thứ hai cô cùng dùng bữa với tôi và nhân viên mới. Ông ta kỹ sư và cùng nước với cô, là Việt Nam có phải không?

Ái Bình nhận lời, mỉm cười:

- Vâng thưa ông đúng như vậy, tôi là người Việt Nam...

Nhân viên mới có tên là Viết Hùng. Đồng nghiệp vừa đến nhận việc có dáng người cao ráo, nước da ngăm màu đường cát mơn (light brown sugar) anh ta khỏe mạnh vai u thịt bắp nhờ hàng ngày chạy bộ và chơi những môn thể thao thể dục khác như đánh bóng rổ, bóng chuyền trong các hội quán (club). Ngoài ra Ái Bình còn quen với David An từ nhỏ, khi chân ướt chân ráo đến Mỹ. An là con của dì Cẩm Lệ bạn của mẹ, khi mẹ con cô về sanh sống ở thành phố Cần Thơ còn mệnh danh là Tây Đô. Một thành phố nổi tiếng về nhiều mặt của vùng Nam Kỳ Lục Tỉnh.

Khi từ trại tỵ nạn mẹ con Ái Bình được bảo trợ đến làng Addison (vùng ngoại ô của thành phố Chicago) Dì Cẩm Lệ chở con ở tiểu bang kế cận qua cùng bảo trợ đi rước mẹ con nàng. Gặp lại, không giấu được nỗi trào lòng, hai người ôm nhau nước mắt đầm đìa thay cho lời nói mà cả hai tưởng chừng không bao giờ gặp lại nữa. Từ đó tuần nào mẹ nàng và dì Cẩm Lệ luôn điện thoại thăm hỏi nhau, chia sẻ niềm vui nỗi buồn cho nhau. Những ngày lễ, Tết, hè họ cùng hẹn gặp thì Ái Bình và David An lại được có những ngày vui đùa bên nhau. Đến năm vào Đại Học anh xin được vào trường Đại học North Western, gần nơi mẹ con cô ở. Hai cô cậu thỉnh thoảng gặp nhau, trong những lúc anh thay mẹ mình đến thăm, hoặc đem quà cho dì Thúy Minh và Ái Bình. Rồi có khi họ cùng nhau xem hát, nghe hòa nhạc, dự những lễ hội cổ truyền Việt Nam trong vùng do Cộng Đảng Việt Nam trong vùng tổ chức như: Giỗ Tổ Hùng Vương, ngày Quân Lực 19 tháng 6, ngày Quốc hận 30 tháng 4... Thế rồi tình cảm của An và Ái Bình lớn dần theo thời gian. Giống như tiếng Việt từ hồi quen với Ái Bình, anh mới bắt đầu học nói, đọc và bây giờ David An rất rành và hiểu tiếng Việt khi nói chuyện... Hai bà mẹ không đố kỵ, cũng không ngăn cản, cứ để tình cảm chúng phát sanh tự nhiên thì mới chân thật và vững bền...

Bà Cẩm Lệ là một thiếu phụ trẻ, vẫn sống độc thân nuôi con mấy mươi năm nay! Sau khi nghe Việt cộng và Cộng sản cưỡng chiếm toàn lãnh thổ Việt Nam! *"Bà biết cha của con mình vẫn còn độc thân. Và ông đã quyết sinh trước khi Việt Cộng tràn vào nơi ông trấn giữ..."* Trong lòng của Cẩm Lệ càng tôn sùng và ái mộ kính nể ông thêm... Làm thân trai mang trọng trách của một quân nhân, trong thời chinh chiến... *"Mất thành tướng chết."* Thuở thanh xuân Cẩm Lệ đã dám yêu và vượt dòng lệ giáo để mang thai với ông ta. Giờ đây trước khí phách anh hùng *"Sanh vi tướng / Tử vi thân"* của người yêu, khiến Cẩm Lệ thêm ý chí quyết định giữ mãi những kỷ niệm đẹp trong hồi ức, và đưa con là chứng nhân để làm hành trang cho suốt cuộc đời còn lại của mình! Cẩm Lệ đã vì ông ôm lấy tình sầu mà lặng lẽ ra đi! Cô để ông tròn trách nhiệm, và hoài bảo của một người trai thời loạn. Cô ngậm tự hào và hãnh diện cho sự hy sinh của mình, thật xứng đáng lắm, không oan uổng chút nào! Trong sa mạc cũng có lộn những hạt minh châu! Thì chốn hồng trần lắm nhiều khê, cũng có những tâm hồn cao quý, vĩ đại... của một quân nhân như cha của con mình!

Suốt buổi làm việc hôm đó, Ái Bình cứ thắc mắc không biết chuyện gì đã làm cho mẹ cô xúc động mạnh như vậy? Nhưng rồi cô cũng quên bẵng đi, vì việc nhà, việc sở... Bởi vì hai ngày sau bà Thu Bình lại trở bệnh, phải đưa vào phòng cấp cứu của bệnh viện trong vùng... Hay tin Thúy Minh trở bệnh, mẹ con Cẩm Lệ cũng lật đật sang thăm... An con trai của Cẩm Lệ ở lại đến hết ngày chủ nhật thì về để đi làm, còn mẹ thì ở lại nhiều ngày với bà Thúy Minh. Nhờ thuốc men, và có lẽ phải sinh tồn với đứa con Ái Bình yêu quý... Thúy Minh đỡ nhiều nên được xuất viện về nhà.

Ái Bình vẫn đi làm như mọi ngày, bây giờ cô có thêm bạn tên Hùng, người cùng xứ Việt với mình nên vui vẻ lắm. Thường họ gặp nhau ở công việc, họp trong sở và ở phòng ăn khi cả hai bắt chợt gặp nói chuyện một hồi, có khi thì gặp ở phòng lấy cà-phê. Trưa nay tuyết rơi nhiều lắm, nhìn qua cửa sổ, Ái Bình thấy từng đám tuyết trắng xóa bay mịt mờ. Cô lo ngại không biết chị giúp mẹ hôm nay có đến không mà gọi điện thoại cho chị hoài mà không ai trả lời. Ra cào tuyết xe ở bãi đậu xong, Ái Bình định lái về nhà để thăm mẹ, thì anh chàng Viết Hùng xách bàn cào tuyết đến. Anh cười cầu tài rồi lớn tiếng bảo:

- Cô đi ăn trưa hả, trời tuyết nhiều quá đường trơn trượt nguy hiểm lắm, lái xe phải cẩn thận...

- Cảm ơn anh, anh cũng đi ăn trưa à? Còn tôi về thăm mẹ tôi! Ở vùng tuyết gần như quanh năm quen rồi anh ơi, chạy xe chậm chậm chắc là không sao đâu. Thôi chào anh...

Anh ta nói với thêm:

- Tôi định ra bưu điện nhận đồ bên nhà gửi... Ra thấy tuyết rơi nhiều quá tôi lại đổi ý, muốn trở vào... Này Ái Bình, hay để tôi lái đưa cô về nhà... Dù sao cũng mặc đồ ấm rồi... chắc cô không từ chối cho tôi bữa ăn nhẹ chứ?

Ái Bình ngần ngừ, Hùng nhìn Ái Bình thành khẩn chờ câu trả lời, rồi duyên dáng nói tiếp:

- Nói giỡn với cô, tôi ít khi ăn trưa lắm, chỉ uống ly cà-phê, hay nước trái cây thôi. Bữa ăn chánh của tôi là buổi chiều. Chẳng lẽ cô cũng hà tiện ly nước với người tài xế này sao?

Ái Bình mỉm cười:

- Tôi không ngại anh ăn bữa trưa! Mà tôi ngại thấy anh bên cạnh, sẽ khiến mẹ tôi giật mình!

Hùng cười cười mở:

- Bộ mặt tôi trông dữ tợn và xấu xí lắm sao, mà mẹ cô thấy tôi sợ đến nỗi phải giựt mình vậy?

Ái Bình cười rạng rỡ, để lộ hàm răng bóng ngời, trắng đều như hạt bắp:

- Vậy anh lái xe tôi đi! Thiệt anh nói hay đến nỗi đối phương không sao từ chối được. Ý tôi muốn nói, tại vì tôi chưa mời ai đến nhà kể cả các bạn gái cùng lớp, hoặc chung sở... Hôm nay thấy anh chắc bà thắc mắc và sẽ tra hỏi lung tung. Vậy anh chuẩn bị tinh thần đi nghe...

Hùng lái xe theo chỉ đường của Ái Bình. Đến nơi, anh dừng lại sát cửa sau, bên hông nhà. Ái Bình mở cửa bước vào chào mẹ rồi nhẹ giọng giới thiệu Hùng người Việt Nam mới vào làm mấy tháng chung sở với cô. Thúy Minh đang ngồi trên xe lăn mắt hướng ra cửa sổ nhìn tuyết rơi... Bà cho xe quay lại để chào khách của con mình. Nhưng Hùng đã nhậm lệ lớn tiếng chào trước khi xe bà quay hẳn lại:

- Dạ kính chào bác... Cháu tên Hùng ở miền Nam California, mới xin được vào làm chung sở với chị Ái Bình mấy tháng nay. Thưa bác khỏe chớ?

Má của Ái Bình người mảnh khảnh, nước da mét xanh, tóc bạc trắng. Bà nhẹ mỉm cười:

- Cảm ơn cháu, già rồi nay đau mai yếu, mấy hôm rày cũng đỡ...

Rồi bà quay xuống nhà dưới bảo với con:

- Trong tủ hình như còn mấy cái bánh ít, con hâm nóng và rót nước mời khách đi chớ...

Tiếng dạ của Ái Bình vọng lên. Thúy Minh nhận xét về người thanh niên ngồi trước mặt mình và thắc mắc không biết phải là bạn trai của con gái không? Bà chợt hỏi:

- Gia đình ba má cháu ở tiểu bang nào, ông bà vẫn khỏe hết chớ?

Câu hỏi này không mấy lạ với Hùng. Vì bất cứ gặp người phụ nữ Việt Nam đã làm mẹ nào, mới gặp xã giao đều thường hỏi câu như vậy! Có người còn hỏi nhiều hơn như là: "*Ba má cháu làm gì, có bao nhiêu anh chị em, nhà ở đâu, cháu có vợ con gì chưa, Việt Nam gia đình cháu ở tỉnh nào cháu còn nhớ không?*"

Hùng vui vẻ trả lời:

- Thưa bác, ngày xưa ba cháu là một quân nhân. Đến khi giặc vào thì gia đình cháu ở Mỹ Tho. Cháu có năm anh chị em nhưng giờ chỉ còn bốn. Cháu tên Hùng là con cả, và thằng em chưa có gia đình, ba cháu đang ở với nó. Hai đứa em gái của cháu thì có chồng con ở riêng hết rồi. Má cháu chết trên đường vượt biên với đứa em gái út. Ba cháu đi tù cải tạo hết mười mấy năm, khi về đất bốn anh em cháu đến Mỹ theo diện H.O...

Nghe giọng nói ôn tồn, sắc diện thanh tú, mày rậm, mắt to, nhìn thẳng nói ngay... Trong mắt Thúy Minh anh ta là người thanh niên đội trời đạp đất, đứng vững vàng trước ngọn gió đầu sóng. Anh ta kể: "*Vì hoàn cảnh gia đình cha học cải tạo, anh ở với nội bươn chải giữa thời cuộc tang tóc mà lo cho các em đến ngày cha bị tù về. Đến xứ người ngày làm, đêm học đậu bằng kỹ sư!*" Với Thúy Minh là một việc phi thường hiếm thấy ở một thanh niên trẻ trong lứa tuổi đua đòi như vậy! Lắng nghe Hùng kể một chút về gia cảnh mình, bà gật đầu, chép miệng thờ dài rồi nhẹ giọng bảo:

- Qua cuộc bể dâu của quê hương đất nước, không biết bao nhiêu chuyện tang thương nát lòng xảy ra cho người dân Việt... Thôi cháu đến ăn bánh uống nước với Ái Bình rồi trở lại sở, kéo trẻ... Ba cháu ở xa như vậy cháu có thường về thăm không? Thịnh thoảng rảnh cháu ghé qua nhà bác chơi nghe... Ở đây người Việt Nam ít lắm, lúc còn lành mạnh đi làm lâu lắm cả tháng đi chợ Việt, mới gặp được người cùng xứ mình thì mừng lắm. Chào hỏi thăm nhau bằng tiếng mẹ đẻ vui vẻ như gặp được thân bằng quyến thuộc lâu ngày không gặp vậy đó...

Hùng làm chung với Ái Bình gần cả năm, anh ta nảy sinh tình cảm với cô. Đó là một chuyện hết sức bình thường không có gì thắc mắc của nam nữ thanh niên còn độc thân. Vô tình đôi lúc Hùng đã để lộ tình cảm mình với Ái Bình qua lời nói, nét mặt và cử chỉ. Còn Ái Bình thì lửng lơ như con cá vàng. Không phải cô hồ hững, nhưng vì tánh tình đặng không mừng mát không lo, và cuộc sống của mẹ con cô an an, bình bình thoải mái đã quen rồi... Cô cũng ít khi tâm sự với ai, nhứt là vấn đề tình cảm, cũng không để lộ cho đối phương hay người bàn quan để đoán biết về mình.

.....

Hôm nay nhà cha con của Viêt Hùng có cô khách quý đến thăm. Đó là bạn cùng sở với con trai lớn của ông nhân tiện công tác trong vùng ghé qua. Thật ra thì lần trước về, Hùng đã thổ lộ với cha là anh đã yêu thầm một cô gái cùng sở. Hôm nay cô qua công tác ở vùng này, anh mượn cơ hội đề cho cha để ông có dịp thấy mặt và nhận xét dùm anh. Đã điện thoại hẹn trước, nên chiều hôm nay sau giờ tan sở cô gái đó sẽ ghé qua. Khi cửa nhà mở cô ta nhẹ giọng:

- Dạ chào bác, cháu tên là Ái Bình làm việc chung sở với anh Viêt Hùng. Hôm nay có dịp đến đây công tác ghé qua thăm bác, và chuyển quà của anh Hùng gửi về...

Ba của Hùng hơi ngạc nhiên quá độ! Nhận xét đầu tiên ông cảm thấy như mình đã gặp và quen biết cô gái này ở đâu rồi? Ông đỡ lấy gói quà của con gái, vui vẻ bảo:

- Cảm ơn cháu, bác nghe Hùng nói là cháu ở chung với mẹ. Vậy ba cháu còn khỏe không chắc ông ta cũng bị tù đầy như bác sau khi giặc vào...

Ái Bình nhẹ giọng:

- Dạ thưa bác, mẹ con cháu là cô nhi quả phụ. Nghe nói ba cháu đi lính ở miền Trung, mẹ sống với bà nội ở Sài Gòn. Nhưng năm đó nội cháu đột ngột bị bạo bệnh qua đời, và không lâu ba cháu cũng hy sinh ngoài chiến trường khi cháu chưa ra đời... Tội nghiệp ba mẹ cháu cưới nhau chưa được ba năm. Lúc cha cháu qua đời, mẹ cháu còn trẻ lắm và bà ở vậy nuôi cháu. Mẹ con cháu sống hằm hức với nhau cho đến ngày nay. Thưa bác, mẹ cháu không hề tái giá...

Ái Bình rất hãnh diện về mẹ mình khi ai hỏi đến! Ba của Viêt Hùng, thờ dài có vẻ ngưỡng mộ, nhẹ giọng bảo:

- Cháu thật có phước, mẹ cháu là người phụ nữ hiếm có trên đời. Vậy cháu phải thương yêu và hiếu hạnh với mẹ cháu nghe...

Ái Bình cười hiền, vui vẻ:

- Dạ đúng như vậy thưa bác, trong lòng cháu mẹ là người đàn bà vĩ đại nhứt trên thế gian này "*Mẹ con là hiện tượng của Thánh Thần/ Và muôn thuở lòng con yêu kính mẹ.*" Tội nghiệp mẹ cháu lắm, bà đã sống trong vật vả đau buồn bao nhiêu năm qua! Và làm việc cực nhọc, để có tiền nuôi cháu ăn học. Ba năm trước đây má cháu bị bệnh, hai chân yếu nên đi đứng rất khó khăn...

Ái Bình ghé qua thăm ba của Viêt Hùng chừng nửa giờ rồi từ giã. Dù là người dưng nước lã mới gặp lần đầu, nhưng qua những câu chuyện vụn vặt xã giao với ba của Viêt Hùng. Nhưng không biết tại sao cô cảm thấy ông rất thân thương và kính mến trong lòng như đã quen biết từ lâu! Sau chuyến công tác trở về nhà... Ái Bình thường kể cho mẹ nghe việc ghé qua nhà ba của Hùng, mẹ cô lơ là, ừ hử lấy lệ. Nếp sống của hai mẹ con thì vẫn hàng ngày như mọi ngày... Rồi thỉnh thoảng mẹ cô lại vào nhà thương vì trở bệnh bất ngờ...

Ở xứ Mỹ này cái gì cũng có, từ đồ dùng cho đến ăn uống vừa tốt, vừa túi tiền và bảo đảm vệ sinh cho người tiêu dùng. Chỉ siêng năng làm việc thì ước muốn bình phàm, đừng mơ lấy sao trên trời hay lên gập chị hằng trên cung trăng thì trước sau gì cũng có, cũng thực hiện được... Báo chí, tin tức truyền hình hàng ngày vẫn cho biết là các binh lính Mỹ rầm rộ được chuyển sang giúp cho chiến trường Trung Đông. Và bất ngờ nhứt là ba ngày trước đây, vào chiều tối Viêt Hùng bất ngờ ghé qua thăm mẹ con Ái Bình, và cho biết anh đã tình nguyện vào lính! Ái Bình chưng hửng mở to mắt ngạc nhiên rồi mỉm cười hỏi nhỏ:

- Anh vào lính thật sao? Đang làm việc ngon lành tự nhiên bỏ đi lính, bộ thất tình hả anh Hùng?

Viêt Hùng mắt buồn vờ vờ lơ đãng:

- Ờ, bộ thất tình mới đi lính sao cô?

Ái Bình cười xòa:

- Tôi không biết, nhưng nghe đài, và sách báo nói nam nữ có sự thay đổi đột ngột như vậy, thường là những kẻ đang bị thất tình.

Viêt Hùng mắt long lanh đỏ như muốn khóc! Anh nói nhanh:

- Cô nhận xét đúng, tình yêu đó tôi đặt không đúng chỗ nên tan vỡ như bọt biển rồi! Trong cuộc đời thiệt không như mình tưởng đâu cô ơi. Những chuyện đau khổ oái oăm nào cũng có thể xảy ra. Những chuyện không thể nào ngờ, nó như từ trong tiểu thuyết chui ra. Cô xem như ba tôi, năm nay gần bảy mươi rồi. Ông là người anh em tôi kính yêu nhứt trên đời. Với chúng tôi ông là người cha vĩ đại. Đối với quốc gia cha tôi là người vẹn nghĩa trọn tình của một quân nhân đến ngày tàn cuộc của quê hương, để rồi bị bắt đi cải tạo tù đầy mười mấy năm trời...

Hùng dừng lại uống ngụm nước rồi tiếp:

- Khi ông trở về thì mẹ tôi đã bỗng bế đưa em út đi theo người ta vượt biên. Khi biết bà có người khác bên ngoài, ông không một lời trách phiền hay nặng nhẹ gì mẹ tôi. Ông thờ dài buồn đau ngấm ngấm trong lòng, cho việc bỏ chồng bỏ con của mẹ tôi là quả báo của ông phải chịu! Trong khi anh em tôi nhứt quyết với lòng

đời này không nhìn và không tha thứ cho mẹ chúng tôi. Dù chúng tôi nhớ thương khóc thầm, khóc lén nhưng vẫn oán hận bà! Tôi nghiệp ba tôi hết sức vất vả làm đủ mọi công việc, và cố gắng sống hui hút với bốn anh em tôi cho đến ngày qua Mỹ.

Viết Hùng lấy khăn lau nhẹ dòng nước mắt. Ái Bình cảm thấy thương cảm, dù Hùng là người bạn cùng sở nhưng cô cảm thấy rất thân thiện chân thành như một người anh hay là em trai thì đúng nghĩa hơn... Vì tình cảm nhớ thương quay quắt, giận hờn vu vơ, chờ mong vắng vặc, hạnh phúc ngọt ngào... của tình yêu đôi lứa. Ái Bình đã đặt hết cho David An con của người bạn gái thân giao chí cốt của mẹ mình là dì Cẩm Lệ hết rồi. Nhưng từ ngày Hùng đến làm việc ở đây, có người chịu lắng nghe anh tâm sự... nên sự gần gũi của Hùng và Ái Bình khiến người trong sở không khỏi xì xào và luôn nghĩ họ là đôi tình nhân. Bởi những chuyện gì vui buồn Hùng cũng thường kể cho cô nghe. Còn riêng Ái Bình có linh cảm, anh ta như trong họ hàng thân thuộc gì đó với mình chứ không phải là đồng nghiệp! Nên đôi lúc Ái Bình nghĩ chắc đây là tình cảm của mình với anh ta vì cùng sắc tộc... Mà mình rất ít khi có dịp chuyện trò với những người cùng màu da, sắc tóc và ngôn ngữ chẳng? Nên dù anh ta khác phái, và không phải là họ hàng thân thuộc hay bạn tâm giao... Nhưng cô vẫn thường hay nói ra với anh khi gặp những chuyện gì muộn phiền, nhứt là về gia đình của mẹ con cô.

Nói đến đó, Viết Hùng không chào mẹ cô, không chào cô, vội vã bước nhanh ra ngoài như chạy trốn. Tiếng máy xe nổ, anh rú ga rồi vọt nhanh lẫn lộn trong những xe ngược xuôi trên đường, bỏ lại mùi xăng dầu khen khét... Cô thật sự vô cùng ngạc nhiên và nhiều thắc mắc, bất động, thẫn thờ trơ vơ! Cô thờ dài, đôi mắt nhìn theo làn khói xe trắng đục tan dần và tản mát trong không khí. Vùng trời Chicago đã chớm vào thu, gió se sắt lạnh. Những chiếc lá vàng lao chao rơi nằm tênh hênh trên mặt đường nhựa đen ngòm, khô cứng giá băng dưới ánh đèn đường nhàn nhạt buồn bã.

.....

Tính đến nay cũng đã hơn ba tháng rồi. Chuyến cuối đi tái khám, bác sĩ khuyên Ái Bình đưa mẹ vào bệnh viện. Và mười ngày sau má cô (bà Thúy Minh, Thu Bình) qua đời! Biết trước rồi sẽ cũng có ngày này. Nhưng một mất mát quá lớn trong đời Ái Bình! Cô đã xiủ rũ bên quan tài của mẹ mấy lần! Đám tang không có họ hàng thân thuộc đông, ngoài Ái Minh và mẹ con dì Cẩm Lệ. Và có hai người để tang đó là Ái Minh và David An! Còn bà Cẩm Lệ để tang trên vai ra đến mộ thôi.

Khi còn nằm trong bệnh viện, David An đã trao nhẫn cưới cho Ái Bình trước mặt mẹ mình và dì Thu Bình. Theo lẽ Bà Thu Bình và bà Cẩm Lệ chờ hè năm đó khí trời ấm áp, thì sẽ tổ chức hỏi cưới cho hai con luôn một lễ. Nhưng Bà Thu Bình cảm thấy không chờ được nữa, nên hai bà cho hai con trao nhẫn nơi giường bệnh của mẹ Thu Bình! Ôm Ái Bình, Cẩm Lệ nước mắt đầm đìa báo:

- Trước mặt chị Thu Bình, mẹ con em hứa sẽ chăm sóc cho Ái Bình suốt đời này. Chị đừng lo, em thương cháu như con gái ruột của mình... Ở xứ này hai đứa nó thương và bằng lòng cưới nhau chúng ta không ép thì chị cứ an tâm đi nghe...

Bà Thu Bình phớt mỉm nụ cười, hai dòng nước mắt hạnh phúc còn đọng trên đôi gò má trắng xanh! Tay bà buông thõng hai bàn tay của con và rể, đầu ngoẹo sang một bên!

Bà Thu Bình đã vĩnh viễn rời xa mọi người, xa cõi đời nhiều nhiều khô hệ lụy này... Nay bà ra đi cũng nhẹ nhàng thanh thản yên tâm con gái mình đã có nơi nương tựa! Thu Bình đã sống trọn vẹn một kiếp người! Đời bà như một khúc nhạc buồn, âm ỉ vấn vương mãi trong tâm hồn người biết về bà, đã khiến cho họ có lòng kính nể và mến thương...